

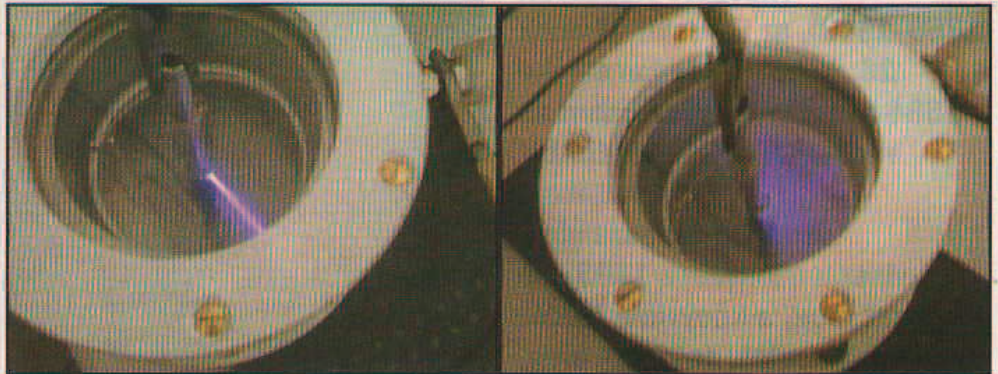
Dr. Egely György

Miért kutassunk ufót?

Hidegfúzió újratöltve

Két alapvető ok van arra, hogy miért érdemes az ufókkal foglalkozni. Egyrészt a kihívás miatt, másrészt a végesség miatt, hiszen nyilvánvaló, hogy ezek a járművek olcsó és tiszta energiát használnak. A kihívás egyértelmű. Rámutat arra, hogy érdemes keresnünk: hol vannak a természettudomány, a mérnöki lehetőségek végző határai. Számomra az ufók mint járművek léte fontos dolgokat mutat, azt például, hogy létezik hipertér. Az egész biztos, hogy nem az általunk ismert háromdimenziós térben közlekednek hatalmas sebességgel évszázadokon át, hiszen akkor összeütköznének kisebb-nagyobb meteoritdarabakkal. Fénysebesség közeli összeütközést pedig nem lehet semmiféle műszaki berendezésben túlélni. Teljesen egyértelmű, hogy „hagyományos” üzemanyag nélkül működnek, hiszen senki sem látott még kormoló vagy gőzhajtású ufót. Sőt az is sejthető, hogy az óriási (galaxisok közötti) távolságokat nem lehet hagyományos tér-időben megtenni, hacsak nem az idő múlása nélküli és anyag nélküli hipertérben „megugrani”. Azaz, ha úgy tetszik, időgépes utazást tesznek lehetővé ezek a masinák.

Ám pusztán a távolból nézni ezeket a járműveket, vagy utánajárni szemtanúkkal való találkozásokkal, szerintem nem elég. Ez a passzív kutatás legfeljebb arra jó, hogy felhívja a figyelmet arra, hogy valóban léteznek Földön kívüli, fejlett technikai civilizációk. Nyilvánvalóan a sok szemtanú is csak az emberek kisebb, rugalmasabb, értelmesebb részét győzi meg. Aki nem akar erről tudomást venni, az természetesen nyugodtan elfordíthatja a fejét, hátradőlhet a karosszékekben, mondván, ilyen nincs is.



Annak ellenére, hogy legalább tízezer megbízható, vizuális megfigyelés gyűlt már össze ufók tekintetében, és talán több tucat, elég jó minőségű fénykép és video is, úgy gondolom, hogy ez így sosem lesz elég. Még tárgyi bizonyíték léte sem lesz elegendő, hiszen a tudomány mint intézmény ez ügyben meggyőzhetetlen. Arra fölösleges várni, hogy esetleg egy ufó leszáll majd a Vörös térre, amikor éppen győzelmi díszszemle van, és millióan nézik az adást, esetleg Párizsban vagy Londonban hasonló módon.

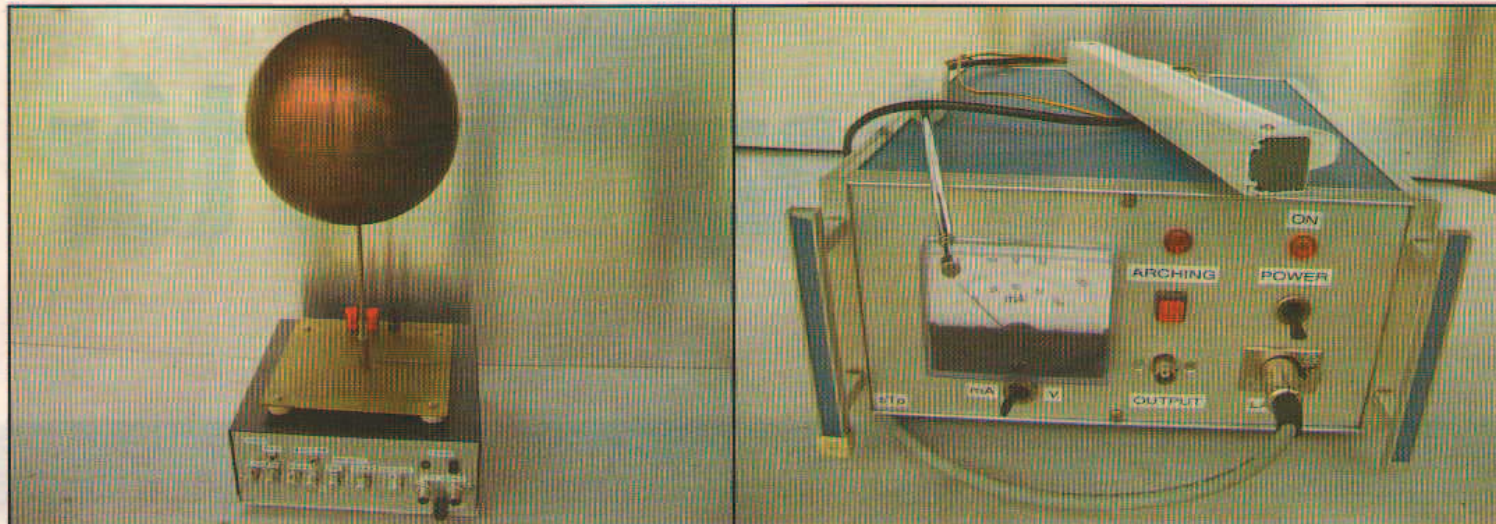
Amit meg lehetne és meg kellene tenni, az az, hogy a csillagközi kommunikációba bekapcsolódhassunk. Az biztos, hogy *nem a mostani primitív, transzverzális hullámok jelentik az intergalaktikus kommunikáció hordozó mechanizmusát*. Ma az összes fizikakönyv elektromágneses hullám gyanánt a transzverzális hullámokat, azaz haránt hullámokat említi. Ez pedig csak egy, a természet által felkínált három lehetőség közül. Köztudott, hogy egy vasrúdban háromféle gerjesztést lehet kelteni. Ha a vasrúdra merőlegesen csapunk rá egy kalapáccsal, akkor keltjük a jól ismert haránt hullámokat. Ez a legegyszerűbb hullámkeltési forma, ám ez a hullám terjed a leglassabban. Ha a vasrúd

Torziós hullámok vételére kifejlesztett plazmaszálas detektor fényképe

tengelyével párhuzamosan a rúd végére csapunk rá a kalapáccsal, akkor longitudinális hullámot, azaz a hanghullámhoz hasonló hullámot hozunk létre. Ez már legalább kétszer-háromszor gyorsabban terjed, mint a transzverzális hullám. A legnehezebb, de a leghasznosabb a csavarási, azaz a torziós hullám keltése a rúdban. Ekkor nyomatóhullámot kell keltetni, viszont ennek az az előnye, hogy a leggyorsabban terjed.

Ugyanez a feladat a rádiózásban is. Még a rádióamatőrök nagy többsége is meg van arról győződve, hogy a rádiózás *csak* elektromágneses, transzverzális hullámok segítségével kelthető. Ott kellene folytatni a kutatást, ahol Tesla az 1900-as évek elején abahagyta. Tesla longitudinális hullámát a mai integrált erősítővel már viszonylag egyszerűbben lehet keltetni, befogni és erősíteni is. Az adó „antenna” lényegében egy magas potenciálra nagy frekvenciával feltöltött gömböcske, és nagyjából hasonló a vevő is, mint ahogy Tesla az alapvető szabadalmaiban világosan le is írja.

Ennél is nehezebb azonban a torziós hullámok keltése. Úgy gondolom,



hogy az a kereskedelmi forgalomban kapható magnetronok alapelvein és kivitelezésén alapulhatna, csak éppen modulálni kellene az állandó mágneses teret. Ma a mikrohullámú sütőkben, hála a tömeggyártásnak, olcsó magnetronok vannak. A kereskedelmi magnetronokra rá kellene tenni egy szolenoidot, és úgy modulálni a kilépő nagyfrekvenciás sugárzás torziós részét. Ezek a magnetronok természetesen teljesítményük nagy részét nagyfrekvenciás haránt hullámokként adják le, s ez számunkra haszontalan. Erősen át kellene alakítani a magnetronokat, hogy a torziós hullámok terén adják le teljesítményük nagy részét. Technikailag ez lehetséges. Hasonlóképpen lehetne kialakítani a vevőket is. Először persze az adókat kellene kialakítani, hogy legalább földi körülmények között az adás és a vétel kísérleteit lefolytathassuk. Olcsóbb átmeneti megoldásként mágneses térben forgó plazmával is lehet dolgozni – ezt saját tapasztalatokból tudom. Ha már jó minőségű vevőnk és erősítőnk, valamint antennánk van, akkor kellene keresgetni a világúrból jövő jeleket valószínűleg digitális vagy oktális formában, nem frekvencia vagy amplitúdó modulált, analóg jelként.

A SETI éppen ezért eredménytelen és elképesztően primitív vállalkozás. Számomra mindig zavaros volt, hogy miért gondolják a csillagászok, hogy épp transzverzális jelekkel érdemes próbálkozni, hiszen ezek a lehető leglassúbbak. Kétségbeejtő a műszaki butaság mértéke akkor is, amikor a rádiózás lehetőségeiről van szó. Nekem az a sejtésem, hogy a telepátia (az élővilág megoldása a nagy távolságú telekommunikációra) is torziós hullámok segítségével történik. Éppen ezért a parajelenségek, azaz az élővilág technikai trükkjei nagyon is érde-

mesek tanulmányozásra, hiszen itt majdnem ingyen megtanulhatjuk a természetben elérhető legjobb műszaki fogásokat, lehetőségeket. Ha a torziós hullámok adása és vétele már menni fog, akkor a telepátia azonnal kikerül a parajelenségek közül, és a „normális” jelenségek közé fog tartozni.

Úgy gondolom, hogy műszakilag képzett rádióamatőrök tíz-húsz fős csoportja együttműködéssel – magnetronok átbütykölésével vagy forgó plazmával – meg tudná oldani a torziós hullámok keltését és vételét. Így akár bekapcsolódhatnánk a galaktikus internet- és televízióhálózatba is. Ez sokkal több információt adhatna az univerzum technikai fejlettségéről, mint amennyit remélhetünk az ufó megfigyelések gyűjtéséből.

Általános tapasztalat az, hogy az úgynevezett „szkeptikusokkal” nem érdemes vitatkozni. Nevükkel ellentétben ugyanis a szkeptikusok nem racionális bizonyítékokat kereső emberek, hanem elvakult, habzó szájú reakciósook. Engem négy terület érdekel a természettudományokból: az örökmozgók (olyan eszközök, melyek megsértik az energiamegmaradás elvét), a parajelenségek és a hidegfúzió, valamint részben az ufókutatás. A közös ezekben az, hogy hiába van bizonyíték mindegyik területen, a tudomány mint intézmény mereven elutasítja létüket anélkül, hogy megvizsgálná a bizonyítékokat. Kezdő kutatóként ezt el sem tudtam volna képzelni, úgy gondoltam, hogy a tudomány mint intézmény használja a kutatás módszereit, azaz a tudományt mint módszert. De szép és ideális lenne a világ, ha ez így menne, de hát az ellenkezője az igaz, mint ahogy ezt az elmúlt évtizedekben saját bőrömmön megtapasztaltam.

Ne gondolja a tisztelt Olvasó, hogy ez csak Magyarországon van így. Min-

Kísérleti Tesla-hullám generátor és vevő

denütt ugyanez megy, csak enyhe változatok vannak. Oroszországban például jobban tolerálják a paranormál jelenségeket, mint az Egyesült Államokban, ahol például a hivatalos „nagy” tudomány habzó szájjal tagadja a hidegfúzió lehetőségét. Am az Egyesült Államok hadserege – mint állam az államban – különösen a haditengerészet (ha nem is nagy pénzekkel) mindig támogatta a hidegfúzió kutatását. A parajelenségeket például a rendszerváltozásig a CIA támogatta, hiszen ez volt az egyetlen lehetőség a szovjet szibériai föld alatti katonai laborokba való bekukkantásra – s ezt a lehetőséget az úgynevezett „tisztánlátók” adták. Ezért a Stanford Research International nevű nagy kutatócég rádiófizikai laboratóriumában egy kis csoport, négyöt ember, talán egy évtizedig költségvetési pénzből tanulmányozhatta a telepátia és a „távolba látás” lehetőségét. Ez tisztességes, a tudomány módszereit minden tekintetben kielégítő módon történt, és nagyon jó eredményekkel.

A nyolcvanas évek közepén Edwin May témavezető fizikus és helyettese még a KFKI-ba is ellátogatott, hogy Gyimesi Zoltán igazgatót, egykori főnökömet megkérje, hogy hagyjanak dolgozni ebben a témában egy kis időre. Ez így is történt, aztán Keszthelyi Lajos akadémikus véget vetett ennek a rövid, békés periódusnak.

A parajelenségek – az én számomra a biológiai nanotechnológia – megismerése nélkül nem lehet haladás az életjelenségek megismerésében, felhasználásában. A hidegfúzió pedig az energiaszegénységből való kitorrés jelenleg leggyorsabb módja. Épp ezért érdemes vele foglalkozni. ■